

dem og arbejde sammen med dem et Par Aar. Derfor er det maaske ikke saa underligt, at vi paa enkelte Punkter kan være noget uenige.

Jeg hilser, som sagt, Lovforslaget med Glæde; det er fremkommet ved, at der i 1918 blev truffet Aftale mellem de 4 nordiske Lande om en Kommission. Den 18. Februar 1919 udnævnte den danske Handelsminister en Kommission til at deltage i dette Fællesarbejde, det er en af de mange, gode Ting, den forrige Regering har udrettet, og som man kun kan glæde sig ved. Disse Bestræbelser blev stærkt støttet af den internationale Arbejdsorganisation, særlig paa Arbejdskonferencen i Genua i 1920. Det er sikkert den, der har foranlediget, at man er kommet til et Resultat, der nu foreligger i dette Lovforslag. Det forekommer mig, at der blev krævet mange gode Ting paa Arbejdskonferencen i Genua, f. Eks. Minimumsalder for Kullemperer og Fyrbødere, et Krav, der forekommer mig absolut rigtigt, og som man ubetinget maa have Sympati for og arbejde for, hvilket ogsaa gælder Kravet om Fastsættelse af en Lavalder for Børn, der arbejder til Søs. Er saadanne Bestemmelser paakrævet nogetsteds, maa de ogsaa være det her. Der er andre Ting, der maaske kunde være Grund til at nævne af det, man har vedtaget paa denne Konference, men jeg skal indskrænke mig til at nævne disse enkelte Ting.

Lovforslaget, som det foreligger for os, er jo meget vidtrækkende. Der er, siden Forslaget blev fremsat i Folketinget, gjort Indrømmelser til de Krav, mine Meningsfæller har fremsat i det høje Folketing, og jeg hilser disse Forbedringer med Glæde. Dersom der er nogen, der trænger til og fortjener at faa en god Lov, er det netop Sømændene, og hvorfor? Fordi deres Arbejde er særlig farefuldt, fordi deres Arbejde er af en egen Art og i mange Henseender af en meget ubehagelig Art; navnlig er det jo et meget ubehageligt Arbejde for gifte Søfolk, der ikke som Folk, der arbejder paa Landjorden, kan leve sammen med deres Familie. Derfor forstaar man saa udmærket godt Sømændenes Krav om bedre Forhold, og det forekommer mig, at man bør imødekomme Kravene i saa stor Udstrækning som muligt. Men det er ikke nok, at vi faar en Lov gennemført, i Loven kan man ikke faa indført alt det, der udkræves Regler om. Der skal jo ogsaa en Fortolkning til, der skal udstedes administrative Regler, og jeg vil henstille til den højtærede Handelsmini-

ster, at han anvender den humane Fortolkning, som han har givet Tilsagn om at anvende for et enkelt Tilfælde, nemlig det, hvor en Sømand, der er befængt med et eller andet, skal hjemsendes. Mandskabet paa det Skib, han skal hjem med, kan da ikke være tjent med, at han opholder sig i samme Opholdsrum som det. Handelsministeren har givet Tilsagn om, at noget saadant ikke skal finde Sted. Hvis den højtærede Handelsminister paa andre Omraader vil fortolke Loven lige saa human, kan man naturligvis saa meget mere være tilfreds med Loven i den Skikkelse, hvori den foreligger. Jeg skal ikke omtale de Ting, som man har været enig om i Folketinget, idet jeg synes, det er ret unødvendigt, men vil kun udtale min Tilfredshed med de Forbedringer, der er fremkommet ved disse Forhandlinger. Jeg vil imidlertid gerne pege paa et Par enkelte Krav, som er rejst af mine Meningsfæller i Folketinget, og som jeg er meget ked af, at man ikke har imødekommet. Da det jo er bebudet, at vi skal have Udvalgsbehandling her i Landstinget, kunde der maaske være en Mulighed for at skabe et Flertal for disse Ting.

I § 21 staar der en Bestemmelse om, at Føreren kan tilbageholde en Trediedel af Sømændens Hyre, dog ikke udover en Maanedes Hyre, hvis Skibet gaar i europæisk Fart, men hvis det ikke gør det, kan der kræves to Maanedes Hyre tilbageholdt. Saa skal der ganske vist gives Sømændene Renter, men dog ikke for den første Maaned. Jeg forstaar ikke rigtig, hvorfor Sømændene ikke maa faa Renter af sine Penge ligesom alle andre. Det forekommer mig, at denne Bestemmelse er ret meningsløs, Renterne er jo lige nødvendige, enten han farer i europæisk Fart eller udenfor Europa, og det er, synes det mig, for meget at forlange, naar han er i Fart udenfor Europa, at han saa skal lade to Maanedes Hyre staa. Jeg forstaar ikke rigtig hvorfor. Det er dog en given Sag, at navnlig gifte Søfolk har Brug for de Penge, de tjener, og hvorfor skal de lade de Penge staa, hvorfor skal en Sømands Hustru og Børn savne de Penge? Det forekommer mig, at det er et urimeligt Forlangende, og jeg kan slet ikke forstaa, at man ikke har kunnet blive enig om det, vi i saa Henseende ønskede.

Jeg skal saa omtale et Forhold, som den ærede Ordfører for Venstre var noget inde paa, og som jeg ogsaa havde tænkt